

[Fr. Andersen.]

Forslag, og jeg vil gerne have Lov til at tilføje, at det er ikke bare en Udtalelse sagt i Almindelighed, ikke en simpel Følge af, at jeg har den Ære at tale paa Partiets Vegne, og at det er en naturlig Ting, at Partiet stiller sig bag ved Regeringen, men jeg tror, jeg har Lov til at sige, at de Betragtninger, som jeg har givet Udtryk, ikke er begrænsede til et enkelt eller enkelte Partier; jeg tror, at det, jeg har forsøgt at udtrykke, er et Ønske, der lever i og besjæler langt det overvejende Flertal af Landets Befolkning, og jeg vil haabe, at den høje Rigsdag vil tage Forslaget og dermed opfylde Befolkningens Ønske.

Krag: Den Situation, hvori det høje Folketing i dette Øjeblik befinder sig, maa siges at være enestaaende i Rigsdagens politiske Historie; i hvert Tilfælde har en tilsvarende Situation ikke været fremme i den snart lange Aarrække, hvori jeg har haft den Ære at være Medlem af den høje Rigsdag. Thi hvad er det, som i Virkeligheden her foregaar? Det er dette, at Folketinget, at Rigsdagen paa Regeringens Krav derom skal vedtage et nyt og forhøjet Løniveau for Erhvervene her i Landet, de Erhverv, der jo endnu med et lidet betegnende Navn kaldes „frie“. Der kræves, at Folketinget, at Rigsdagen ved Lov skal fastlægge et Løniveau, som et betydeligt Flertal af erhvervsdrivende, af Bedriftsledere her i Landet har vendt sig imod, fordi de finder det skadeligt for Erhvervenes fremtidige Konkurrenceevne, føler sig overbevist om, at det vil betyde en for adskillige Erhverv meget væsentlig Forhøjelse af Prisniveauet, skabe et Prisniveau, som vil blive Startstedet for nye Lønkrav. Med disse følger stadig Prisstigning, Svækkelse af Erhvervenes Konkurrenceevne. Det er altsaa Skruen uden Ende, som den høje Regering ved sin økonomiske Politik har sat i Gang, og som den nu kræver, at Rigsdagen skal dreje en Omgang paa her ved denne Lejlighed.

I den Forelæggelsestale, som den højtærede Minister holdt i Gaar, anstillede Ministeren, et Regnestykke, om hvilket jeg tør sige, at det ved den Eksamen her i Landet, hvor der stilles de laveste Krav, vilde indbringe den højtærede Statsminister et absolut Slet. Den højtærede Minister indlod sig paa Additioner af samme Art, som den Taabe vilde gøre, der prøvede at addere Højden af et Tordenskrald og et Piletræ.

Spørgsmaalet er nu, om nogen virke-

lig kan forbavses over, at Regeringens Politik gennem disse Aar — dikteret, som den har været, ikke blot af socialistiske Doktriner, men ogsaa af Fagforbundenes Krav — til syvende og sidst har ført til det Resultat, som nu er forelagt her for det høje Folketing. Jeg mener ikke, man kan forbavses over det. Situationen, som vi nu staar i, er denne Politikens naturlige og selvfølgeligelige Konsekvens, og det har vi fra vor Side allerede for Aar tilbage tilladt os at pege paa. Det er til syvende og sidst Valuta-centralen, som har skabt de nuværende Tilstande, den og den alene, den Maade, paa hvilken den fra Regeringens Side gennem Administrationen er blevet misbrugt. Thi hvad er opnaaet derved over for Erhvervene? En stærk, yderligere Udbygning og Understregning af de forskellige Erhvervs ulige Stilling i det danske Samfund. Følgen er blevet den, at somme Erhvervsgræne lever i Overflod, for dem er der sørget i alle Ender og Kanter, og andre sættes i Skammekrogen, er hensunket i Fattigdom. Følgen atter deraf er blevet den, at medens somme har opnaaet en stærkt voksende Evne til at bære øgede Skattebyrder, som de jo ogsaa har faaet i fremtrædende Grad, og ogsaa øgede Lønbyrder, er der andre, som er ganske ude af Stand til at bære det, der er læsset paa dem, endsige en yderligere Belastning. De første er de Erhverv, hvis Produktion i første Række tager Sigte paa Hjemmemarkedet, og som derved faar Evnen til at overvælde paa Forbrugere, paa Skatteydere i dette Land de Byrder, som ved Regeringens Initiativ, gennem Lovgivning og Valuta-central o. s. v., yderligere lægges paa dem, medens de, der er henvist til de fremmede Markeders Vilkaar, maa bøje Ryggen under den Politik, der i økonomisk Henseende føres, uden at have nogen som helst Mulighed for at føre en vis Del deraf over paa andre. De første Virksomhedsgræne, ja, de kan som sagt bøjes ind under hvilke som helst Funktionsvilkaar, som Regeringen vil diktere, for Importregulering og Toldpolitik sikrer dem Hjemmemarkedet i det store og hele uden Konkurrence udefra. Helt anderledes ligger Forholdene for en Række andre Erhverv, for dem, der arbejder med Eksporten for Øje, først og fremmest og ikke mindst for det danske Landbrug. Derfor ser man jo ogsaa med Hensyn til Arbejdsgivernes Stilling til denne Sag, at en Gruppe af Arbejdsgiverne siger: hellere Fred for en hvilken som helst Pris, for Produktionen og Omsætningsvilkaarene for vore Varer ligger saaledes, at vi kan bære hvad som helst, medens andre maa sige: